

Kedves Vizsla Túra Stáb, vizsla kedvelő Barátok, és Mindenki, aki részt vesz vagy vett bármelyik közös eseményünkön!

2011. szeptembere óta minden hónap utolsó vasárnapja fix program a naptáramban: Bogi kutyus és én – néha (és nagy örömmre egyre többször) kis Családom lelkes és aktív kíséretében – „vizslatúrázni” megyünk. És most az a boldog és megtisztelő feladat áll előttem, hogy újonc stábtagnak bemutakozhassak. ☺ ☺ ☺ Bevallom, egészséges félelemmel vegyes izgalom jár át a gondolatra, mert nagyon-nagyon régóta forgott bennem a vágy, hogy a Vizsla Túra Stáb – Család – tagja lehessen. Azt is mondhatom, hogy ez egy valóra vált álom! Ez egy olyan fénysugár, ami nagyon sűrű sötétséget tört meg bennem, és azt hiszem, hogy a legjobbkor érkezett meg az életembe. ☺

Soha nem ismertem személyesen vizslatulajdonost, nem találkoztam élőben vizslával, valahogy mégis a főiskola végeztével – 2001-ben – kikristályosodott bennem, hogy első, saját választásom szerinti kutyám egy vizsla legyen. Máig nem tudom, hogy honnan, miből nyúlt utánam ez a gondolat, de az elképzelést tett követte, így került hozzám egyetlen „valódi” magyar vizslám, Berta kutya, akivel 9 nyughatatlan és folyton változó körülményekkel tarkított évet töltöttünk együtt. Utólag belátom, hogy éretlen voltam a feladatra, ami egy olyan gazdira vár, aki valóban jó társa akar lenni a vizslájának. Viszontagságos közös életünk mellett és ellenére feltétel nélkül imádtam őt, így amikor a szíve nagyon beteg lett döntenem kellett: méltó életet nem voltam képes adni neki, de méltón, önzetlen szeretetben engedhetem át az örök vadászmezőkre. Így tehát döntöttem. Azokban a percekben csak simogattam kúpos kis buksiját, szuszogását az arcomon éreztem. Ő aludt, mégis elmondtunk egymásnak mindent, míg lassan ritkult, majd megszűnt a légzése. Ekkor kutyahűségétől megszabadítva útra kelt...

6 hónap telt el. Tudtam, hogy újra vizslát szeretnék. Ezt nem kell elmagyarázni senkinek, akinek egyszer volt vizsla-barátja. Hiszem, hogy nem pusztán kutyákról beszélünk. Egy vizsla ennél sokkal több: valódi társ, érzelmes, bohókás, örök gyerek, mégis okos, intelligens..... „mágneskutya” – a szó szoros értelmében, hiszen, ha csak teheti úgy helyezkedik, hogy hozzáérjen imádott gazdájához. ☺

Annyira azonban ismertem magam, hogy magyar vizslát nem választhatok, mert nem lennék képes elfogadni, ha nem olyan lenne, mint Berta volt. Keresgéltem weimariak között, majd eljutottam a német vizslához. Elsőre megtetszett robosztussága, tekintélye, így a döntés könnyűnek bizonyult. Abban is egészen biztos voltam, hogy nem elterjedtebb barna-spriccelt típust szeretnék, hanem a kevésbé ismert fekete-spriccelt lesz az én valódi választásom. ☺ Így jutottam el egy hirdetéshez, amelyhez kapcsolt képen egy csodaszép, logó fülű német vizsla kisfiú bámult unottan a kamerába. Tudtam, hogy megtaláltam! Azt sem bántam, hogy a hirdetés szövegével ellentétben nem egy kisfiút, hanem egy kislányt – a képen látható fiúcska testvérét, aki megszólalásig hasonlít bátyjára – tudok elhozni, és nem Budapesten, hanem Balatonalmádiban tudom átvenni a kutyust. Boldog várakozással indultam útnak a zuhogó eső ellenére. 2011. május 15-én láttam meg először Bogi babát. Egy asztalon állt behúzott farokkal, szemében értetlen rémület – amit a hajszáritó bűgása válthatott ki, hiszen éppen fürdették, hogy tetszetősebb legyen. ☺ Nagyon nem hasonlított sem a hirdetésben látható fotóra, sem egy német vizslára. Mégis a szeme esdeklően meredt rám, az idegenre, én pedig nem vettem tudomást arról, hogy alapvetően nem erre az ígéretre indultam útnak aznap. Merthogy

Bogi baba nyomokban talán tartalmaz vizslát, de egészen bizonyosan nem német vizsla. ☺ Nem volt tehát első látásra szerelem, mégsem volt kérdés számomra, hogy együtt megyünk haza. Életem leghosszabb útja volt. ☺ Bogi mindent produkált, amit az autózáshoz nem hozzászokott kutyusok tudnak – hol egymás után, hol egyszerre. ☺ ☺ ☺ Többször meg kellett állnom, hogy a pokrócát áthajtogassam úgy, hogy sem a kutyussal, sem az üléshez ne érintkezzenek azok a bizonyos produktumok. ☺ Az egyik ilyen alkalommal elfelejtettem a szakadó esőben leállítani az ablaktörlőt és a rádiót, sőt, talán a világítást sem kapcsoltam le, így mire végeztem, addigra lemerült az akkumulátor. ☺ Szerintem az Öskü utáni magán-bányaterületen dolgozó biztonsági őr azóta is emlegeti a bolond kutyás csajt, akit egy lelkes, lestopolt férfival nagy egyetértésben tologattak a bányaterületre vezető magánúton fel- és le, hogy beinduljon a Twingoja. ☺

Senki nem tudott az új kutyusról a Családomban – meg is lett volna a véleményük az egészről. Azóta már nagyon másként gondolkodnak erről. Bogi baba alapjaiban változtatta meg az életemet, amit talán soha nem tudok meghálálni Neki. ☺ Mindent szerettem volna bepótolni Vele, ami Bertával kimaradt, így minden nap sétálni vittem. Először csak a Duna partra, a nagy fáig, és vissza – 40 perc, így simán belefér meló után. Aztán a séták egyre hosszabbak lettek, újabb és újabb tájakat fedeztünk és fedezünk fel együtt. Mára már teljesítménytúrázunk, és folyton rójuk a kilométereket. Összenőttünk: ő az én lelkembe, én az ő kutyaszívébe. ☺ Sokat tanultam az elmúlt cca. 2 évben magamról. És ennek az útnak az első lépése Bogi volt, aki azóta is minden fordulópontban jelen van, hiszen az élet nagy felismerései általában közös útjaink során érnek meg bennem meglátva egy fát, meghallva egy patak csobogását, felnézve a csillagos égre, vagy csak némán, tekintetemmel kísérve Bogi örült, szélvész cikázását és csodálva az átszellemült mosolyt szakállas képén. ☺ Most pedig új fejezet kezdődik a közös életünkben: végtelen örömmel és lelkesedéssel vágunk bele a stábtagek mindennapjaiba. Még akkor is, ha – itt hadd idézzem legjobb barátnőmet, Anettet – én leszek az egyetlen Vizsla Túra stábtage, akinek nincs is igazi vizslája. ☺ ☺ ☺ ☺ ☺

A 2013-as évet úgy kezdtem, hogy összegyűjtöttem az életem különböző területeiről a céljaimat, és próbáltam hozzájuk rendelni az első lépést, amelyen elindulva révbe érek. Ezek között az egyik legfontosabb az volt, hogy megtaláljam a valódi hivatásomat, ez pedig: kutyusokkal foglalkozni, önzetlenül. A kijelölt első lépés pedig önkéntes munka vállalása... Én eddig nem hittem különösebben sorsban, kozmikus összefüggésekben, a gondolatteremtő erejében, de talán nem véletlen, hogy itt lehetek. Köszönöm! ☺

Molnár Gréta és társa: Bogi kutyus (alias Bogár)

tel.: 20/503-8133 (30/619-6709)

e-mail: erdland1@t-online.hu